
Stregheria

Autor:

Data de publicació: 19-02-2023

Stregheria (pronunciació italiana: [streˈeːriˈa]) és la forma arrel de la bruixeria originària del sud d'Europa, però també inclou la bruixeria italiana americana[1][2]. Stregheria de vegades es coneix com La Vecchia Religione ("la Vella Religió"). [3] La paraula stregheria és una paraula italiana arcaica per a "bruixeria", la paraula italiana més utilitzada i moderna és stregoneria. [4] "Stregoneria Italiana" és una forma d'estregheria que es va apoderar del sud d'Europa abans que la població es convertís al catolicisme. Stregheria té les seves arrels en la màgia popular tenint poca relació amb altres formes de bruixeria.

Stregheria (pronunciació italiana: [streˈeːriˈa]) és la forma arrel de la bruixeria originària del sud d'Europa, però també inclou la bruixeria italiana americana[1][2]. Stregheria de vegades es coneix com La Vecchia Religione ("la Vella Religió"). [3] La paraula stregheria és una paraula italiana arcaica per a "bruixeria", la paraula italiana més utilitzada i moderna és stregoneria. [4] "Stregoneria Italiana" és una forma d'estregheria que es va apoderar del sud d'Europa abans que la població es convertís al catolicisme. Stregheria té les seves arrels en la màgia popular tenint poca relació amb altres formes de bruixeria.

L'autor Raven Grimassi ha escrit sobre el tema. Grimassi va ensenyar el que va anomenar la tradició àrida a partir de 1980. Parla d'elements de la bruixeria italiana adoptats per la Wicca Gardneriana amb idees inspirades en l'Aradia de Charles G. Leland, o l'Evangeli de les Bruixes (1899). El nom "Aradia" es deu a Leland, que va afirmar que Erodiade (el nom italià d'Herodias) era objecte d'un "culte a bruixes" a la Toscana medieval. Des del 1998, Grimassi defensa el que ell anomena la tradició aricana, descrita com una variant de "nivell inicial" de la religió, que implica una cerimònia d'iniciació. [cal citació]

L'autor Paul Theroux ha citat Norman Lewis i Danilo Dolci afirmant que l'estrega siciliana és una bruixa útil, probablement indispensable, que "organitza matrimonis, concep pocions, s'endinsa una mica en la màgia negra, neteja les condicions de la pell i expulsa dimonis". [5]

Tot i que la majoria dels practicants consideren que stregheria és una tradició diferent de la Wicca, alguns acadèmics consideren que és una forma de Wicca o una offshoot. Tots dos tenen creences i pràctiques similars. Per exemple, Stregheria honora un panteó centrat en una Deessa lunar i un Déu Banyut, similar a les vistes wiccanes de la divinitat.

Contingut

Història

El moviment modern té el seu origen en la dècada de 1970 amb l'italoamericà Leo Martello. Martello va afirmar pertànyer a una "tradició familiar" de bruixeria religiosa en el seu llibre de 1973 Bruixeria: La vella religió. Martello no utilitza la paraula "Stregheria" quan es refereix a la seva pràctica personal, sinó que s'hi refereix com "la tradició Strega".

Raven Grimassi va començar a ensenyar la "tradició àrida", un sistema públic modernitzat presentat a les seves obres publicades, el 1980 a la zona de San Diego, Califòrnia. Grimassi va publicar dos llibres relacionats amb el tema (Bruixeria italiana i bruixeria hereditària) entre 1981 i 2009.

El renaixement del nom Stregheria es produeix per primera vegada a Grimassi's Ways of the Strega (1994). En l'ús d'un terme italià arcaic, Grimassi segueix Gerald Gardner (1954), que va utilitzar la forma anglesa antiga wicca per referir-se als seguidors del seu suposat "culte a la bruixa". La paraula es troba anteriorment en un llibre titulat Apologia della Congresso Notturmo Delle Lamie de Girolamo Tartarotti (1751), que utilitza l'estregheria per descriure la bruixeria italiana com el culte a la deessa Diana. Tot i que la validesa d'aquesta visió ha estat discutida pels estudiosos nord-americans, l'etnohistoriador italià Paolo Portone ha demostrat la referència al culte a Diana en els registres dels primers judicis de bruixes, inclòs en el Cànon Episcopi. [6] A més, en contrastar els judicis celebrats davant l'Inquisidor de Milà el 1384 i el 1390 de Sibilla de Laria i Pierina de Bugatis, Portone ha demostrat com els inquisidors van construir creences al voltant de les "bruixes malvades" directament a partir del culte pagà de Diana. [7] Grimassi va fundar la "Tradició Ariciana" el 1998, descrita com una variant de nivell inicial de Stregheria. [8]

Corb Grimassi

Raven Grimassi és el pseudònim d'un autor italoamericà, nascut el 1951 com a fill d'un immigrant italià que va néixer i es va criar a la zona de Nàpols, Itàlia. Es va involucrar en un pacte presentant-se com a Wicca Gardnerian el 1969 a San Diego. [9] És el fundador de les tradicions àrides i aricianes de bruixeria amb seu a Itàlia. Va deixar el càrrec de director d'Arician Witchcraft el 2004. Grimassi actualment (a partir del 2009) viu a Massachusetts i és l'ancià director de la tradició Ash, Birch i Willow, i codirector de la Beca del Pentacle. Anteriorment va ser codirector del Col·legi de la Cruïlla. [10]

Segons els informes, Grimassi és descendent d'una bruixa italiana anomenada Calenda Tavani, que va viure a Nàpols fa diverses generacions. Grimassi afirma que la seva formació primerenca va ser una barreja de bruixeria italiana i màgia popular.

El seu interès posterior pel neopaganisme va començar el 1969, i es va iniciar en un sistema que afirmava ser la Wicca Gardneriana a San Diego, tot i que l'afirmació de la tradició finalment va resultar falsa. Deu anys més tard, Grimassi va començar a ensenyar la "tradició àrida" [1], que descriu com un "sistema modern" [1] de bruixeria italiana o estregheria, que va crear per a no iniciats. Grimassi també va estudiar la Càbala i altres tradicions de la Wicca com la Bretanya i el sistema pictish-gaèlic en el qual va rebre la iniciació de tercer grau el 1983 segons l'Enciclopèdia de la Wicca i la Bruixeria. [11] Grimassi també va rebre la iniciació en tercer grau a la Wicca celta tradicionalista el 2001 a la Primera Església Wiccan d'Escondido, Califòrnia.

Opinions sobre una "religió de bruixeria" històrica

Més informació: Benandanti i Hipòtesi del culte a la bruixa

Grimassi comparteix en comú, en els seus llibres, la "hipòtesi general del culte a la bruixa" que apareix en els escrits de Charles G. Leland (Aradia, o l'Evangeli de les Bruixes, 1899), una teoria a l'efecte que la bruixeria europea era la continuació d'una antiga forma precristiana.

Grimassi descriu les arrels de stregheria com una branca sincrètica de la religió etrusca que més tard es va barrejar amb la "religió camperola toscana", l'heretgia cristiana medieval i la veneració dels sants. [12]

Grimassi veu el llibre Aradia de Leland, o l'Evangeli de les Bruixes com una "versió cristianitzada i distorsionada" de la història original d'Aradia, a qui creu que és una dona mortal anomenada Aradia di Toscano. [12] Tanmateix, Grimassi dóna suport a diversos elements del material Aradia de Leland, com ara la inclusió d'un ritual de lluna plena i un àpat sagrat a la Tregenda, o Sabbat, juntament amb el panteó d'una deessa i la figura de Déu.

Grimassi escriu que Aradia di Toscano va transmetre una religió de bruixeria, basada en l'antic paganisme etrusc, als seus seguidors (a qui Grimassi anomena "Els clans de les tríades"). Els Clans Tríades es coneixen com "una aliança de tres Clans bruixots relacionats coneguts com els Tanarra, Janarra i Fanarra". [12]

La folklorista Sabina Magliocco assenyala que "Grimassi mai afirma estar reproduint exactament el que practicaven els immigrants italians a Amèrica del Nord; admet que els immigrants italoamericans "han adaptat alguns elements wiccan a les seves maneres". [13]

Reivindicacions de tradició familiar

Els informes que Grimassi afirma pertànyer a una "tradició familiar" de bruixeria religiosa han atret crítiques. [14] Grimassi respon dient que, tot i que va escriure sobre aquesta tradició familiar, intencionadament mai no esmenta específicament la seva pròpia família als seus llibres, sinó que el departament de màrqueting de Llewellyn va dissenyar un text que el representava com a criat en una tradició familiar. [15] Grimassi no nega ser el portador d'un llinatge familiar, sinó que opta per protegir la intimitat de la seva família sense esmentar ni fer referència a membres específics

(d'aquí el seu ús d'un pseudònim).

Sabina Magliocco, que ha criticat algunes de les afirmacions de Grimassi, sí que assenyala que "Grimassi mai afirma estar reproduint exactament el que practicaven els immigrants italians a Amèrica del Nord; admet que els immigrants italoamericans "han adaptat alguns elements wiccans a les seves maneres". [16] Després de conèixer personalment Grimassi, Magliocco escriu en la seva carta al Fòrum del Lector de Magrana:

Vaig tenir el plaer de conèixer Raven Grimassi durant l'estiu de 2001, malauradament després que l'esborrany final del meu article ja s'hagués presentat a The Pom. Va ser molt graciós i servicial per a mi. A partir de la informació que va revelar durant la nostra entrevista, puc dir amb raonable certesa que crec que s'ha iniciat en una tradició domèstica de màgia popular i curació com la que descriu al meu article. [17]

Pràctiques

Dibuix d'un anell de pentagrama de Crotone, Itàlia, extret d'IMAGINI DEGLI DEI ANTICHI (Vincenzo Cartari, 1647)

La tradició de Grimassi se centra en una parella duoteista de divinitats que es consideren amants divins, i poden passar per molts noms diferents, inclosos: Uni i Tagni, Tana i Tanus, Diana i Dianus, Jana i Janus, i molt més. [18] Les pràctiques inclouen la celebració de festes estacionals, la màgia ritual, l'estricta adhesió a la realització dels seus rituals durant almenys la meitat de l'any, [19] i la reverència pels déus, els avantpassats i els esperits específics de la tradició. L'estregheria en si té tradicions variants i les pràctiques individuals poden variar considerablement.

En comparar Stregheria amb Wicca, Grimassi assenyala tant similituds entre tots dos com diferències. [12] Ha defensat que el seu material és significativament diferent de la Wicca [20] a nivell d'arrels, i afirma que molts dels conceptes fundacionals de la Wicca de Gerald Gardner es poden trobar anteriorment en obres sobre bruixeria italiana i antigues sectes de misteri mediterrànies. [21][22] No obstant això, alguns acadèmics, com Ethan Doyle White, consideren que Stregheria és una branca de la Wicca. [23] La professora d'antropologia i religió Sabina Magliocco ha descrit Stregheria com "una religió similar a la Wicca en estructura i pràctica, amb sabor italià afegit a través dels noms de divinitats, esperits i sabbats". [24]

Grimassi va anomenar els seus ensenyaments específics sobre Stregheria la "tradició àrida" a partir de 1980, després d'Aradia de Toscana, una suposada figura messiànica coneguda com la "deessa de les bruixes", vista dins de la "tradició aricana" com una bruixa que va revivir la Vella Religió. Tot i que la tradició "àrida" es basava només en la "dedicació personal", la tradició "aricana" implica un ritu d'iniciació. [8]

Alguns sistemes dins de Stregheria utilitzen un pentagrama com a símbol important. El pentagrama es porta sovint en forma d'anell o peça de collaret. Algunes tradicions d'Estregheria utilitzen les eines rituals de copa, vareta, pentacle i fulla, que es veuen en els vestits de cartes de tarot ocultes o divinals i entre molts sistemes d'ocultisme occidental. [25] Alguns rituals de Stregheria tenen lloc en cercle, amb un altar orientat al nord. Les accions rituals inclouen la pregària i la benedicció dels aliments. [26]

Alguns seguidors de Stregheria celebren les vuit festes de la roda neopagana de l'any, anomenada "Treguendas", mentre que d'altres celebren la catòlica romana o les antigues festes romanes. Una pràctica unificada entre Streghe és la "reverència dels avantpassats a través dels esperits coneguts com a Lares".

Vegeu també

Bruixes de Benevent

Bruixeria europea

Neopaganisme a l'Europa Llatina

Notes

- ^ <https://www.italianfolkmagic.com/blog/2016/09/17/interrogating-stregheria>[Enllaç no actiu]
- ^ Magliocco, Sabina. "Qui era l'Aradia? La història i el desenvolupament d'una llegenda". academia.edu. [Consulta: 11 abril 2018].
- ^ Una nova història de la bruixeria, Jeffrey Russell i Brooks Alexander, pàgina 152, "la vella religió" es va utilitzar per primera vegada a l'Aradia de Leland
- ^ Nuovo Dizionario Italiano-Latino, la Società Editrice Dante Alighieri (1959)
- ^ Theroux, Pau (1995). Els Pilars d'Hèrcules: Un Gran Recorregut pel Mediterrani. Nova York: Fawcett Columbine. Pàg 301. ISBN 0449910857.
- ^ Portone, Paolo (2002). "Aradia, mito e realtà della stregoneria in una ballata toscana dell'Ottocento". Storia, Antropologia e Scienze del Linguaggio. 3: 115-120.
- ^ Portone, Paolo (1993). "L'unguento magico e il volo notturno delle streghe". Ars Regia. III, n. 14: 15-26.
- ^ Jump up to:un b "Tradició ariciana". Bruixot. [Consulta: 7 febrer 2006].
- ^ "Biografia de Raven Grimassi". [Consulta: 13 octubre 2005]. "Tradició ariciana". Bruixot. [Consulta: 7 febrer 2006].
- ^ "Col·legi de la Cruïlla". [Consulta: 7 febrer 2006].
- ^ Enciclopèdia de la Wicca & Bruixeria, Raven Grimassi, Publicacions Llewellyn, 2003
- ^ Jump up to:un b c d "preguntes freqüents Stregheria.com". [Consulta: 14 octubre 2005].
- ^ Magliocco, Sabina (2000). "Encanteris, sants i streghe: bruixeria, màgia popular i curació a Itàlia". La magrana: La revista d'estudis pagans. 13: 2-13.
- ^ Magliocco, Sabina "... aquest estat de coses, juntament amb la manca de proves etnogràfiques que corroborin els informes de Martello, Bruno i Grimassi, fa extremadament improbable l'existència d'un culte a la bruixa italiana entre els italianoamericans." a "Encanteris, sants i streghe: bruixeria, màgia popular i curació a Itàlia". Arxivat de l'original el 22 febrer 2006. [Consulta: 13 octubre 2005].
- ^ "Malentesos comuns sobre els meus escrits". [Consulta: 13 octubre 2005].
- ^ Magliocco, Sabina (2001). "Encanteris, sants i streghe: bruixeria, màgia popular i curació a Itàlia". La magrana: La revista d'estudis pagans. 13. Arxivat de l'original el 2006-02-22.
- ^ Magliocco, Sabina (2001). "retracció". La magrana: La revista d'estudis pagans. 16:48.
- ^ L'Enciclopèdia de la Bruixeria Moderna i el Neopaganisme, Shelley Rabinovitch i James Lewis, pàgina 262, (2004)
- ^ "preguntes freqüents Stregheria.com". [Consulta: 27 juny 2006].
- ^ "Malentesos comuns sobre les meves obres". Arxivat de l'original el 2005-11-06. [Consulta: 14 octubre 2005].
- ^ Grimassi, Corb (2000). Bruixeria italiana. Publicacions Llewellyn. 281-285. ISBN 978-1-56718-259-0.
- ^ Grimassi, Corb (2001). Bruixeria Hereditària. Publicacions Llewellyn. pàgines 13-22. ISBN 978-1-56718-256-9.
- ^ Blanc, Ethan Doyle (2015). Wicca: història, creença i comunitat en la bruixeria pagana moderna. Sussex Academic Press. p. 50. ISBN 1845197550.
- ^ Strmiska, Miquel, ed. (2005). Paganisme modern en les cultures del món: perspectives comparades. Santa Bàrbara, Califòrnia: ABC-CLIO. Pàg 61. ISBN 1851096086.
- ^ "Eines i símbols de l'estregheria". [Consulta: 14 octubre 2005].
- ^ Grimassi, Corb (1994). Camins de l'Strega. Publicacions Llewellyn. ISBN 978-1-56718-253-8.

Referències

Sabina Magliocco, "Estregheria i Wicca italiana americana: ambivalència ètnica en el neopaganisme americà", a Paganisme modern en les cultures del món: perspectives comparades, ed. Michael Strmiska (Santa Bàrbara, CA: ABC-CLIO, 2006), 55–86.

Enllaços externs

stregheria.com, pàgina d'inici de Stregheria Italian Witchcraft